

La fe

La fe no és per creure en coses estranyes ni per assegurar-nos el cel ni l'altra vida ni per treure els pecats originals.

Els primers cristians formaven part d'una comunitat de "germans" (fraternes, on tothom era igual, s'estimaven, s'ajudaven,...feien família, feien comunitat. I no només això, sinó que tenien l'encàrrec de viure "la germanor" amb els que no eren dels seus. Eren enviats a anunciar la Bona Notícia de part de Déu sense fer distincions de credos, sense res: ni poder ni imposicions.

Això va durar fins que el s. IV va ser religió oficial de l'imperi. (hem guanyat, deuriem pensar en aquells moments alguns, sobre els ídols, els déus falsos,..la religió jueva). Més patètic fou l'Edat Mitja de trista història negra civil-eclesiàstica. I durant segles l'Ésglésia ha intentat mantenir el seu poder dins i fora de l'església.

Com una gràcia de Déu, el Concili Vaticà II, més pastoral, trenca la dinàmica i retorna als orígens del cristianisme: tornar a Natzaret, com deia el bisbe Jaume Camprodón (cosa que Joan Pau II es va ben encarregar de trencar aquest camí de retorn a l'origen de les petites comunitats senzilles, pobres, sense poder.....sense religió.

Avui tenim el gran repte de continuar petites comunitats que arreu van organitzant-se. Nosaltres encara vivim èpoques de cristiandat però això ha de caure per si sol, i hem d'anar construint petites comunitats a l'entorn de Jesús i el seu Evangeli.

R.M.